

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobkyne **JUDr. I. L.**, so sídlom v K., správkynke konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti **E., a. s.**, so sídlom v K., (pôvodného žalobcu) proti žalovanému **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom v Banskej Bystrici, Nová ulica č. 13, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/14753-83419/2008/999608-r zo dňa 27. októbra 2008, na odvolanie pôvodného žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 08. októbra 2009, č. k. 6S/131/2008-113, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/131/2008-113 zo dňa 08. októbra 2009 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/223/14753-83419/2008/999608-r zo dňa 27. októbra 2008 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť úpadcovi náhradu trov konania v sume 408,92 eura, ktorú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť na účet advokátskej kancelárie M. a P., s. r. o., so sídlom v B. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou pôvodný žalobca žiadal zrušiť rozhodnutie žalovaného č. I/223/14753-83419/2008/999608-r zo dňa 27. októbra 2008, ktorým žalovaný potvrdil platobný výmer Daňového úradu Kráľovský Chlmec (ďalej len „správca dane“) č. 738/230/11679/08/Kaš zo dňa 23. júla 2008 o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty v sume 607.884,- Sk za zdaňovacie obdobie september 2004.

Krajský súd v Košiciach posudzujúc správnosť záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 20 ods. 1 a § 20a ods. 1 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) účinného do 30.04.2004 a z ustanovení § 15 ods. 2 a § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) a dospel k záveru, že v daňovom konaní bol skutkový stav zistený dostatočne a na jeho základe bol vyvodený aj správny právny záver, pričom žalovaný sa dostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami vznesenými pôvodným žalobcom. Krajský súd dospel k záveru, že úpadca si nesplnil povinnosti vyplývajúce mu z ustanovenia § 15 ods. 6 zákona o správe daní, neumožnil správcovi dane vykonať daňovú kontrolu, a preto krajský súd považoval podmienky pre určenie dane podľa pomôcok v zmysle § 29 ods. 6 zákona o správe daní za splnené. Určenie dane takýmto spôsobom je náhradným spôsobom určenia daňovej povinnosti a nepredpokladá výkon ďalšieho dokazovania, ale obmedzuje sa iba na zhodnotenie podkladov, ktoré má správca dane k dispozícii, resp., ktoré si zaobstará a preto úlohou žalovaného bolo iba skúmať, či v danom prípade boli dodržané podmienky na použitie tohto spôsobu určenia dane a zistenie, či správca dane prihliadol na okolnosti, z ktorých vyplývajú pre daňovníka výhody. V danom prípade podľa názoru krajského súdu žalovaný postupoval v súlade s platnou právnou úpravou. Pri určovaní dane podľa pomôcok správca dane použil daňové priznanie k dani

z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január až december 2004 ako aj doklady zaslané Krajským riaditeľstvom Policajného zboru, Úradom justičnej a kriminálnej polície Košice ČVS: KRP-137/0EK-KE-2004DH a protokol č. 801/301/17504/2007. Podľa názoru krajského súdu forma určenia dane podľa pomôcok nepredpokladá výkon ďalšieho dokazovania v zmysle § 29 ods. 1 až 4 zákona o správe daní, ale je obmedzená iba na zhodnotenie podkladov, ktoré má správca dane k dispozícii a ktoré si zaobstaral. Námietky úpadcu uvedené v žalobe týkajúce sa postupu správcu dane ako aj žalovaného považoval krajský súd za neopodstatnené a taktiež považoval za neopodstatnenú aj námietku ohľadne nedostatočne zisteného skutkového stavu a tiež nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Taktiež návrh úpadcu na iniciovanie konania o predbežnej otázke v zmysle článku 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva považoval krajský súd za nedôvodný, pretože sa nestotožnil s námietkou úpadcu poukazujúcou na rozpor postupu žalovaného a jeho rozhodnutia s Ústavou Slovenskej republiky a judikatúrou Európskeho súdneho dvora (rozsudky z 12.01.2006 Optigen a z 21.02.2006 Halifax). V tejto súvislosti vzal krajský súd do úvahy skutočnosť, že Slovenská republika sa stala súčasťou Európskej únie (od 01.05.2004), odkedy je povinná rešpektovať primárne a sekundárne účinky práva Európskeho spoločenstva vo vnútroštátnom právnom priestore, t. j. vo vzťahu medzi správcou dane a žalovaným na jednej strane a úpadcom ako vnútroštátnym právnym subjektom na strane druhej. Označené súdne rozhodnutia a ako aj Šiesta smernica Rady európskeho spoločenstva zo dňa 17.05.1977 č. 77/388/EHS vychádzali aj z požiadavky na daňový subjekt, aby v záujme vlastnej právnej ochrany, či realizácie zdaniteľných plnení vykonal všetky jemu dostupné opatrenia smerujúce k prevereniu a preukázaniu skutočnosti rozhodujúcich pre určenie dane. Preto krajský súd považoval rozhodnutie žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa za vecne správne a žalobu zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že úpadcovi pre jeho neúspech v konaní náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie úpadca (ďalej len „odvolateľ“), žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Namietal predovšetkým, že krajský súd v podstate prevzal právny názor žalovaného. Ďalej namietal, že rozhodnutia žalovaného ako aj Daňového úradu Kráľovský Chlmec (ďalej len „správca dane“) sú nezákonné, pretože rozhodnutia vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu,

sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť ako aj pre nedostatok dôvodov. Poukazoval na skutočnosť, že žalovaný až svojim tretím rozhodnutím zo dňa 27.10.2008, č. I/223/14753-83419/2008/999608-r zamietol odvolanie úpadcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie správcu dane, pričom opätovne nevykonal žiadne dokazovanie, len posúdil stav bezo zmeny, ktorý sa už posudzoval a bol známy pri predchádzajúcich vydaných platobných výmeroch a napriek tomu žalovaný rozhodnutie správcu dane potvrdil. Odvolateľ namietal, že vo vzťahu k jeho námietkam a návrhom nebola vôľa navrhované dôkazy vykonať, čo bolo prekážkou pre určenie dane podľa pomôcok.

Odvolateľ ďalej poukazoval na ustanovenie § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o správe daní“), podľa ktorého je správca dane povinný postupovať súladne so všeobecne záväznými predpismi, chrániť záujem štátu a obcí a dbať pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní. Taktiež poukazoval na článok 52 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého možno dane ukladať zákonom, alebo na základe zákona.

Podľa názoru odvolateľa správca dane pri rozhodovaní vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, nevysporiadal sa s návrhmi odvolateľa na vykonanie dokazovania. Namietal odopretie práv účastníka konania vyjadriť sa a navrhovať dôkazy vo svoj prospech a právo na to, aby sa jeho argumenty a návrhy zobrali do úvahy, ktoré právo je jedným z prvkov spravodlivého procesu v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Ďalej odvolateľ namietal, že postup správcu dane v spôsobe nekonvalidnom pri uplatňovaní zákonného procesu, keď vo vzťahu k zásade rovnosti zbraní sú povinné finančné orgány postupovať ústavne konformným spôsobom, čo v tomto prípade znamená umožniť úpadcovi, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým dôkazom. Odvolateľ na podklade uvedeného namietal postup správcu dane, ktorý považuje za protichodný vo vzťahu k právnej istote, k princípom právneho štátu a k zásade, že nikto nesmie byť nútený konať niečo, čo zákon neukladá. Odvolateľ ďalej poukazoval na Šiestu smernicu Rady č. 77/388/EHS, ktorej podstatou je zabezpečiť, aby spoločný systém daní z obratu (DPH) nediskriminoval tovar alebo služby podľa pôvodu, aby mohol byť dosiahnutý spoločný trh umožňujúci poctivú hospodársku súťaž a podobajúci sa skutočnému vnútornému trhu. Je teda zrejmé, že pri koncipovaní návrhu zákona o DPH bola hlavným

inšpiračným zdrojom právná úprava na úrovni práva ES a ďalej tiež národné právne úpravy členských štátov ES, z čoho plynie, že zákonodarca mal úmysel prijať úpravu dane z pridanej hodnoty, ktorá by bola prinajmenšom v elementárnych rysoch kompatibilná so Šiestou smernicou a právnou úpravou členských štátov ES.

Odvolaťel' v tejto súvislosti navrhol odvolaciemu súdu, aby podľa čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, (teraz článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie) predložil Súdnu dvoru Európskej únie na riešenie predbežne otázky:

1/ či vnútroštátna legislatíva o DPH v časti upravujúcej kontraktačný proces (najmä s poukazom na čl. 31 ustanovenia § 17 zákona o DPH) môže ukladať povinnosť zisťovania statusu (registrovaný platiteľ DPH) svojho obchodného P. a/ v akých intervaloch, b/ v každom novom obchode, keď sa už platiteľ preukázal?

2/ či je možné považovať daňový doklad, ktorému správnosti a úplnosti svedčí jeho verejná publicita, za nespĺňajúci náležitosti takéhoto dokladu bez zabezpečenia vypočutia osoby, ktorou bol tento doklad uskutočnený?

3/ či je možné považovať ustanovenie § 4 a § 20 zákona o DPH za súladne s úpravou podľa Šiestej smernice, najmä vo väzbe na právnu istotu a legitimitu očakávania proporcionality?

Odvolaťel' namietal, že súd prvého stupňa prijal záver žalovaného aj napriek tomu, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán boli povinní aplikovať v danej veci judikatúru Súdneho dvoru ES, a že sa veľmi jednoducho vysporiadal s námietkami úpadcu o porušení základných princípov právnej istoty, legality zdanenia a základných ústavných práv úpadcu a v tejto časti považuje rozhodnutie krajského súdu za nie riadne odôvodnené.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 14.12.2009 na odvolanie odvolateľa navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Uviedol, že rozhodujúcou skutočnosťou pre vydanie platobného výmeru bola skutočnosť, že úpadca si nespĺnil povinnosti vyplývajúce z ustanovenia § 15 ods. 6 zákona o správe daní, na výzvy správcu dane nereagoval a nepredložil požadované doklady, čím znemožnil uskutočnenie daňovej kontroly, a preto správca dane určil daň podľa ustanovenia § 29 ods. 6 zákona o správe daní, teda podľa pomôcok. Uviedol, že podľa zisteného skutkového stavu neboli správcom dane pri určení rozdielu dane podľa § 44 ods. 3 zákona o správe daní, zistené žiadne okolnosti, z ktorých by vyplynuli pre daňový subjekt výhody, ktoré by ovplyvňovali výšku dane.

Správca dane konštatoval porušenie ustanovenia 49 ods. 1 zákona o DPH tým, že úpadca nepreukázal, že daň na vstupe zaúčtoval a má ju uvedenú v záznamoch podľa § 70 zákona o DPH. Poukazoval na ustanovenie § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, podľa ktorého právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, má faktúru od platiteľa, vyhotovenú podľa § 71 zákona o DPH. Poukazoval na ustanovenie § 48 ods. 4 zákona o DPH, podľa ktorého ak odvolanie smeruje proti rozhodnutiu o určení dane podľa pomôcok, skúma odvolací orgán dodržanie zákonných podmienok na použitie tohto spôsobu určenia dane a dodržanie postupu podľa § 44 ods. 3 zákona o DPH. V danom prípade žalovaný skúmal len dodržanie zákonných podmienok pre použitie tohto spôsobu určenia dane a dodržanie postupu a zistil, že zo strany správcu dane boli splnené všetky zákonné podmienky pre určenie dane podľa pomôcok. Úpadca, jeho štatutárny zástupcovia ani jeho právny zástupca na výzvy správcu dane nereagovali, nedostavili sa k daňovým konaniam a nepredložili žiadne doklady, ktorými by deklarovali obchodné operácie, ktoré mali byť v kontrolovanom období uskutočnené. Ďalej poukazoval na to, že úpadcom označené súdne rozhodnutia ako aj Šiesta smernica Rady vychádzajú okrem iných právnych východísk a záverov aj z požiadavky na daňový subjekt, aby v záujme vlastnej právnej ochrany vykonal všetky jemu dostupné opatrenia smerujúce k prevereniu si a vo vzťahu k správcovi dane aj preukázaniu skutočností smerujúcich pre určenie dane.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu odvolateľa je možné vyhovieť.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/14753-83419/2008/999608-r zo dňa 27. októbra 2008, ktorým žalovaný potvrdil platobný výmer Daňového úradu Kráľovský Chlmec č. 738/230/11679/08Kaš zo dňa 23. júla 2008, ktorým správca dane vyrubil úpadcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 607.884,- Sk za zdaňovacie obdobie september 2004 a posúdenie, či žalovaný pri rozhodovaní v danej veci vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a rozhodol v súlade

so zákonom č. 511/1992 Z. z. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov a v súlade s ustanoveniami zákona o DPH.

V danom prípade Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že na majetok obchodnej spoločnosť E.E., a. s., so sídlom v K. bol vyhlásený konkurz, a to uznesením Okresného súdu Košice I, sp. zn. 31K/52/2009 zo dňa 12.02.2010, pričom za správkyňu konkurznej podstaty bola ustanovená JUDr. I. L., so sídlom v K..

Podľa § 44 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“), oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, vyhlásením konkurzu prechádza na správcu, správca pritom konaná v mene a na účet úpadcu.

Podľa § 47 ods. 2 zákona o konkurze, vyhlásením konkurzu sa neprerušuje daňové konanie, colné konanie, konanie o výživnom pre maloleté deti, ani trestné konanie, pričom v trestnom konaní nemožno rozhodnúť o náhrade škody, tým nie sú dotknuté ustanovenia § 48.

Podľa § 52 ods. 1 zákona o konkurze, vyhlásením konkurzu zanikajú úpadcove jednostranné právne úkony, ak sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, najmä jeho príkazy, poverenia, plnomocenstvá a prokúry. Ten, komu boli príkazy, poverenia, plnomocenstvá a prokúry udelené, je povinný po ich zániku urobiť ešte všetko, čo neznesie odklad tak, aby úpadca neutrpel ujmu na svojich právach. Takto urobené úkony majú rovnaké právne účinky, akoby príkaz, poverenie, plnomocenstvo alebo prokúra trvali aj po vyhlásení konkurzu. Náklady týchto úkonov sú pohľadávkou proti podstate.

S poukazom na vyššie citované ustanovenia zákona o konkurze, vyhlásením konkurzu prešlo oprávnenie konať za úpadcu na správkyňu konkurznej podstaty a preto sa správkyňa konkurznej podstaty stala v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného žalobkyňou vo veci začatej na základe žaloby podanej úpadcom. Súčasne vyhlásením konkurzu zaniklo plnomocenstvo udelené úpadcom pre advokátsku kanceláriu AK M. a P., s. r. o., so sídlom K., zastúpenú JUDr. I. M..

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona o správe daní). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona o správe daní) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona o správe daní) podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Aby daňové orgány mohli vyššie uvedené zásady realizovať, sú vybavené rozsiahlymi právomocami. Neznamená to však bezbrehé uplatňovanie práva vyplývajúce z vrchnostenského postavenia daňových orgánov. Preto ani povinnosť daňového subjektu preukázať tvrdené skutočnosti nezbavuje správcu dane zákonnej povinnosti riadne zistiť skutočný stav a pri svojom rozhodovaní vychádzať z objektívnych a spoľahlivých zistení.

Ďalšou dôležitou zásadou daňového konania je zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona o správe daní), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti a ktorá vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

V zmysle základnej zásady daňového konania sa v daňovom konaní postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných zúčastnených v daňovom konaní.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiskálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje

osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vedie správca dane.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 3 zákona o správe daní netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektami a dokladmi k nim.

Podľa § 29 ods. 5 zákona o správe daní ak daňový subjekt nesplní svoju dôkaznú povinnosť pri určení výšky dane, môže správca dane, výšku dane s ním dohodnúť. Na túto dohodu sa vzťahuje primerane § 11.

Podľa § 29 ods. 6 zákona o správe daní, ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez účinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky, výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné

poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Podľa 20 ods. 1 zákona o DPH, platiteľ môže odpočítať daň, ak zdaniteľné plnenie prijme na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení:

- a) pri ktorých vzniká daňová povinnosť podľa § 14,
- b) ktoré sú oslobodené od dane podľa § 37, 38 a 39,
- c) pri ktorých nevzniká daňová povinnosť podľa § 14 ods. 2 písm. a/.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o DPH, platiteľ nemôže odpočítať daň, ak zdaniteľné plnenie prijme na:

- a) uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení, ktoré sú oslobodené od dane podľa § 26,
- b) výkon svojich činností, ktoré nie sú zdaniteľnými plneniami.

Podľa § 20a ods. 1 písm. c/ zákona o DPH, odpočítať daň podľa § 20 môže platiteľ pri prijatom zdaniteľnom plnení, ak má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktoré vyhotovil platiteľ.

Podľa § 15 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, daňový doklad musí obsahovať obchodné meno, sídlo alebo trvalý pobyt, miesto podnikania, daňové identifikačné číslo platiteľa, ktorý uskutočňuje zdaniteľné plnenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že preskúmané rozhodnutie žalovaného ako aj správcu dane majú skutkový základ v protokole o určení dane podľa pomôcok č. 801/321/17504/2007 zo dňa 05.03.2007, vypracovanom Daňovým úradom B. VI, ktorý je v spisovom materiály žalovaného založený v kópii. Spisový materiál žalovaného priložený krajskému súdu je nekompletný bez žurnalizácie, čo je v rozpore s ustanovenia § 250d ods. 1 OSP, podľa ktorého je správny orgán povinný súdu predložiť kompletný spisový materiál v originály spolu so spisovým materiálom správneho orgánu prvého stupňa. Z kópie protokolu predloženého krajskému súdu, však nemožno zistiť, kedy a akým spôsobom bol doručený úpadcovi, pretože neobsahuje podpis kontrolovaného subjektu (jeho štatutárneho zástupcu) a konštatovanie v ňom obsiahnuté o prerokovaní, podpísaní a prevzatí zo dňa 28.03.2007 nemá podklad v obsahu pripojeného spisového materiálu. Z obsahu tohto

protokolu vyplýva, že daňový subjekt ku kontrole nepredložil účtovnú evidenciu, čím bolo znemožnené uskutočnenie výkonu daňovej kontroly. Na základe tohto protokolu vypracovaného Daňovým úradom B. VI dňa 05.03.2007, Daňový úrad Kráľovský Chlmec vydal platobný výmer č. 738/230/11679/08/Kaş zo dňa 23.07.2008 pričom predložená spisová dokumentácia neobsahuje písomnosti ozrejmujúce dôvodnosť zmeny miestnej príslušnosti správcu dane. Najvyšší súd ďalej poukazuje, že žalovaný sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal ani vecnými dôvodmi odvolania proti platobnému výmeru, najmä vo vzťahu k procesnému postupu vo vyrubovacom konaní, keď správca dane bez akéhokoľvek dokazovania rozhodol len na základe protokolu o určení dane podľa pomôcok, ktorý sám ani nevyhotovil a ku ktorému sa úpadca preukazateľne nevyjadril. Taktiež sa žalovaný vo svojom rozhodnutí nezaoberal ani vecnými dôvodmi odvolania proti platobnému výmeru, najmä aké ustanovenia zákona o DPH úpadca porušil a z akého dôvodu žalovaný neakceptoval jeho návrhy na vykonanie dokazovania uvedené v odvolaní proti platobnému výmeru. Najvyšší súd považuje za relevantné tvrdenie úpadcu, že pokiaľ sám neporušil žiadnu zákonnú povinnosť, nemôže byť sankcionovaný z dôvodu nesplnenia si povinnosti iným daňovým subjektom, s ktorým tvrdením sa žalovaný mal tiež zaoberať. Ďalej sa v spisovom materiály nenachádzajú ani doklady, a to daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január až december 2004 ako ani doklady zaslané Krajským riaditeľstvom Policajného zboru, Úradom justičnej a kriminálnej polície Košice ČVS: KRP-137/0EK-KE-2004DH, pričom na tieto sa správca dane ako aj žalovaný odvolávajú vo svojich rozhodnutiach. Výzva Daňového úradu B. VI zo dňa 09.02.2007 na predloženie účtovných dokladov za zdaňovacie obdobie január – december 2004 žalobkyni doručená vôbec nebola, keďže túto pošta vrátila s poznámkou, že na adrese Štefánikova 6, Košice je adresát neznámy a výzva zaslaná predsedovi predstavenstva úpadcu taktiež doručená nebola pretože adresát si zásielku v odbernej lehote neprevzal.

Takto potom správca dane ako aj žalovaný svoje úvahy obsiahnuté v rozhodnutí, založili nie na jednoznačných dôkazoch, čím sa jeho závery javia ako podložené viac úvahami ako dostatočnými dôkazmi.

Vzhľadom na vyššie uvedené, podľa názoru najvyššieho súdu neboli dodržané všetky zásady daňového konania a skutkový stav veci nebol správnymi orgánmi zistený natoľko, aby v nej bolo možné vydať zákonné a objektívne rozhodnutie. Napadnuté rozhodnutie

považuje za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a zároveň, že zistenie skutkového stavu je nepostačujúce pre posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. c/ a d/ OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Košiciach podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 5 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a priznal v súdnom konaní úspešnému účastníkovi náhradu trov konania pozostávajúcu z náhrady za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2008 (prevzatie a príprava a podanie žaloby na súd) vo výške 1/13 výpočtového základu za tento rok, t. j. 2 x po 48,63 eura, plus 2 x paušál po 6,30 eura, (§ 11 ods. 1 - do 03.05.2009, § 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. a/ a d/, § 15 ods. 1, § 16 ods. 3 a § 17 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov – ďalej len vyhláška č. 655/2004 Z. z.), za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2009 (podanie odvolania dňa 25.11.2009) vo výške 1/6 výpočtového základu za tento rok, t. j. 115,90 eura, plus paušál 6,95 eura (§ 11 ods. 3, § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z.), plus DPH v sume 44,21 eura, ako aj náhradu za súdne poplatky 2 x 66,- eura, všetko spolu v sume 408,92 eura, ktorú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť Advokátskej kancelárii AK M. a P., s. r. o., so sídlom v B., na účet vedený v Tatra banke, a. s., č. X. do troch dní v zmysle § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V B. 22. júna 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Petra Slezáková